

cecilia - en fantasynovell

Dörren föll igen med en suck, och lokalen tycktes sluta sig omkring henne. Kontrasten mellan bensinmackens inre och de öde gatorna utanför blev nästan obehagligt påtaglig. Hon drog tillbaka huvan, som lyckats bli dyblöt under den tid det tagit henne att korsna vägen, och blinkade långsamt mot det skarpa ljuset från lysrören i taket för att låta ögonen vänja sig. Rytmen från en utsliten radiolåt skvalade ut i butiken ifrån någonstans bakom kassan.

Väggen ut mot bensinpumparna bestod till stor del av fönster från tak till golv. Kvinnan gick trevande fram till ett av dem och drog det stripiga håret bakom öronen. Det kompakta mörkret utanför gjorde det omöjligt att se någonting annat än hennes eget glåmiga ansikte som stirrade tillbaka på henne. Hon slöt ögonen för ett ögonblick. Spegelbilden var kvar när hon öppnade dem igen. Av någon anledning hade hon trott att den inte skulle vara det.

Kvinnan vände sig om och började långsamt kryssa sig fram mellan rader av dåligt påfyllda hyllor. Ett irriterande, gnisslande ljud uppstod från hennes kängors kontakt med det fläckiga plastgolvet. Hon skrek till då en katt slingrade sig mellan hennes ben. Det var en mager, raggig bondkatt, och kvinnan följde den med blicken tills den smet runt hörnet.

En man i tjugofemårsåldern med tunga ögonlock dök upp bakom kassadisen, sannolikt för att ta reda på källan till skriket. Deras blickar möttes för ett ögonblick - hans frågande, hennes ursäktande. Han försvann genom en svängdörr bakom disken. Hon var ensam igen.

Kvinnan stannade framför en febrilt brummande kyldisk för att överväga sina alternativ. Hyllorna framför henne erbjöd ett gäng sunkiga mackor, två-tre stycken trötta sallader i kondensfuktiga plastförpackningar, och en enda halvt tinad fryspizza som hon misstänkte hörde hemma i frysdisen, alternativt i soptunnan. Inget av det lockade henne särskilt, men hon kände sig matt och håglös efter den långa bussresan, och hon hade redan fastställt att det här var det enda stället som var öppet så här sent. Efter en ingående inspektion för att hitta mackan med minst antydning till mögel nöjde kvinnan sig med den och ett juicepaket.

När hon närmade sig kassan dök killen fram bakom disken igen. Kvinnan log artigt till hälsning. Han log inte tillbaka. Hon intalade sig att inte låta det störa henne - han var antagligen bara trött, precis som henne. Men hans tvivlande blick gjorde ändå att det värkte i maggropen medan hennes kalla, värkande fingrar fipplade för att få upp en sedel ur plånboken. Bankkortet blängde ursinnigt på henne, men hon visste bättre än att ge vika. Det kunde spåras.

Killen stoppade sedeln i bakfickan, tryckte kvittot i handen på henne och gjorde en ansats att gå.

“Ursäkta, jag tror inte att det var jämnt-” Hon avbröts då svängdörren slog igen bakom honom.

Med en djup suck rafsade kvinnan åt sig sina inköp och tryckte ned kvittot i jackfickan. *“Det är bara några kronor, det spelar ingen roll”* upprepade hon för sig själv gång på gång, men hon kunde inte hjälpa att känna sig illa vidrörd. Det var någonting avigt med mannen med de tunga ögonlocken, med det fluorescenta ljuset, med regnet som aldrig tycktes ta slut.

Kvinnan vände sig om och började långsamt gå mot ett av de skraltiga borden i hörnet och sjönk ned på en nött klappstol. Medan hon förstrött scrollade igenom sin telefon tog hon ett bett av mackan.

Upptäckten av en gestalt vid bordet intill fick henne att rycka till häftigt. Personen satt djupt försjunken i en kvällstidning - en äldre man, av händerna att döma. *När kom han in?* Definitivt inte under tiden hon varit i butiken - hon skulle ha hört dörrklockan plinga. Men hon hade varit ensam på mackan när hon kom in. Det var hon säker på. Ensam.

Mannen lade märke till hennes stirrande. Han sänkte sin tidning en aning för att kika tillbaka på henne över kanten, men höjde den snabbt igen. Men inte tillräckligt snabbt. Hon hade hunnit se.

Kvinnan var med ens på fötter, tafatt stapplande baklänges mot dörren. Väl ute möttes hon av en kakafoni av en vrålände motor, bländande strålkastare och en ilsket öronbedövande tuta som naglade fast henne i asfalten då en enorm lastbil passerade ynka centimeter framför henne i en helt hänsynslöst hög hastighet. Chocken förlamade henne och hon fick uppbåda all sin viljekraft för att lyckas ragla sig över vägen tillbaka till busskuren.

Flämtande sjönk kvinnan ned på bänken. Framåtlutad lät hon huvudet vila i händerna tills illamåendet hade lagt sig något och pulsen var regelbunden igen. Så fort hon slöt ögonen var han där. Konturerna hade etsat sig fast på näthinnan; det förvridna leendet, de ärrade kinderna, de intensivt gröna ögonen vars pupiller växte, som för att suga in henne... En ny våg av obehag sköljde över henne som en kalldusch. *Jag får inte blunda, jag får inte blunda.*

I ett försök att hålla ögonen öppna stirrade hon stint på den fuktiga asfalten framför sina fötter. Där låg en bit papper. *Kvittot. Måste ha fallit ur jackan.* Hon slet åt sig det och ögnade snabbt igenom det i skenet från mobilskärmen, utan att egentligen veta vad hon letade efter. Kvittot var tryckt i billigt, redan bleknande bläck, och var i övrigt smärtsamt mediokert.

Precis som hon skulle skrynkla ihop lappen i handflatan fastnade kvinnans blick på en rad längst ned. Hennes hjärta hoppade över ett slag. Där stod ett enda ord. Ett namn. Ett namn som för henne var så plågsamt bekant, men samtidigt från en annan tid, ett annat liv. Hennes liv. *Innan.* Minnena, de som hon jobbat så länge för att begrava, kom med ens över henne utan förvarning och lämnade henne blottlagd, sårbar. Att se det namnet efter så lång tid var trösterikt på något sätt. Livet under alias var skyddat, men ensamt. Det fanns någonting så oförklarligt betryggande i att läsa det namn hennes mamma en gång gett henne. *Innan.*

Kvinnan ruskade bestämt på huvudet. Det där låg bakom henne, och hon hade inte tid med nostalgi. De hade funnit henne, vilka nu de var, och det var allt som spelade någon roll nu.

Hon studerade återigen kvittot. Under namnet fanns en rad siffror. *För långt för att vara ett telefonnummer. Någon typ av kod?* Det tycktes osannolikt - siffrorna var sammansatta på ett säreget sätt, med punkter och decimaler...

Koordinater.

Nu var det bråttom. Kvinnan knappade febrilt in siffrorna i telefonens kartfunktion. Håret på armarna stod i givakt. Koordinaterna visade på ett parkeringsgarage några kvarter bort.

Hon kände hur hennes muskler spändes. *Det är nu det gäller.*

Utan att så mycket som se sig om gav hon sig ut i mörkret.